

VIII.

ПЪРВО КОКИЧЕ.

Изморенъ отъ дългото гледане прѣзъ прозореца на болничната стая, азъ се изтегнахъ на леглото за отмора. Прѣзъ прозореца на подплѣсъ огрѣха заритѣ на заходящото слънце — и безъ да знамъ защо, ме налегна тѣга, както всѣкога, кога съмъ оставалъ самъ на мръкване слѣдъ празникъ.

Отъ малкъ помня това.

Тѣй пълна съ надежди е бивала душата ми срѣщу празникъ, а тѣй тѣжно ми биваше на вечертъта слѣдъ празника!

Не знамъ защо става това съ мене. Ала помня, че срѣщу празникъ азъ очаквахъ съ нетърпѣние да се здрачи; да запали майка ми кандилото на иконостаса и, когато всички сж край огнището, очаквайки баща ми да се върне отъ кръчмата за вечеря, азъ да еѣда до прозорчето на горницата и да гледамъ, какъ се свечерява къмъ пролома. На срѣща задъ моста е чуката съ сиви скали, които алѣятъ въ далечинитѣ изъ спусналата се вечерь. Понататкъ, сѣкашъ се надигатъ на прѣсти редица хълмове, потънали въ сѣнки отъ вѣковни гори, а задъ тѣхъ, далечъ-далечъ почва да пожарѣе небето, че врѣме е да изгрѣй луната, която ми се виждаше всѣкога замислена и потайно мълчелива.

Азъ бѣхъ малкъ за да разбера нейната замисленость и безсиленъ да отгадая мълчанието ѣ,